

ЖІНКИ НЕСПОКІЙНОЇ ВДАЧІ

Жінка – це брунька, яка народжена для того, щоб розквітнути, прикрасити собою гілку, сад, Всесвіт, а потім стати плодом, який нестиме в собі насінинку – надію на продовження роду і народу. Жінка – це мати і Берегиня. Це зернятко слова, посіяне в дитячу душу, яке проросте вчинками і сформується в характер. Але жінка – це ще й войовнича амазонка, яка облюбувала собі райську місцину на блакитній кульці з жіночим ім'ям Земля.

Наші сучасниці, жінки неспокоїної вдачі – улюблені героїні Світлани Тимко. Вони кохають і страждають, пізнають радість материнства і гіркий полин зради. Вони невтомні у праці, як бджілки, і забуті, як борона пізньої осені. Серед них є, образно кажучи, бійці, які першими йдуть на прорив, незважаючи на біль, каліцтво, душевні рани. Жінки, які звалили собі на плечі український лантух проблем, породжений кризовою ситуацією в суспільстві, найболючіша з яких – безробіття, найнебезпечніша – криза духовності. Сільські жінки не мітингують – а хто Миню доїтиме чи поратиме господарство? Вони, перефразовуючи слова Антуана де Сент-Екзюпері, відповідають за тих, кого приручили. Хтось, зневірившись, спивається, хтось чекає торби від батьків, які потихеньку човпуться на землі, поки є сили. А хтось крутиться, як білка в колесі, – і не жаліється, не скаржиться і не жалкує. І такі вистоять, бо живе в серці спомин про барвистий оксамитовий килим маминого подвір'я – ідеал гармонії зі світом, бо є в серці і в житті місце милосердя, доброчинності, а головне – любові до ближнього.

Авторові вдалося за допомогою діалогів і невластивої прямої мови створити живі характери, конфліктні ситуації, хай дещо в ідеалізованому романтичному стилі, деінде з казковими перетвореннями, часом – із реалістичним обличчям Молоха, але з вірою в силу любові і роль особистості в історії, хоча б історії окремої родини, невеликої сільської спільноти.

Не можна обійти увагою сюжет повісті, схожий на пружинку детективу або рух гірським серпантинном дороги: не знаєш, чого тобі чекати за наступним поворотом.

Виживання фізичне і виживання моральне – це ті проблеми, які, на жаль, знову і знову постають перед українським селом. У часи перебудови воно вистояло завдяки таким, як Катерина – головна героїня повісті. А чи вистоїть в епоху Настусі?

Антоніна ЦАРУК